

Iedes vi her i Landet, der tidligere forsaavidt har været smittefrit, lidt efter lidt har faaet den overført hertil. Inden jeg gaar over til den Paragraf, der omhandler dette Spørgsmaal, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Udvalget her i det Væsentlige har kunnet slutte sig til den ærede Ministers Lovforslag. Der var kun en enkelt Bestemmelse, som man ønskede forandret for at sikkre sig, at det saa hurtig som muligt kunde komme til Ministerens Rådskab, naar en smitsom Sygdom havde udbredt sig, for at han som den øverste Leder kunde træffe de fornødne Dispositioner til at modarbejde Smitteens videre Udbredelse. Lovforslaget forekom Udvalget lovlig vidtløftigt. Allersørst skal man henvende sig til Dyrlægen, hvilket forøvrigt er naturligt, men derefter skal man gaa til en Masse forskellige Funktionærer, inden man kan komme derhen, hvor den øverste Ledelse er, nemlig hos Ministeren og de ham omgivende Veterinærer. Jeg skal dog ikke nu opholde mig herved, da Sagen formentlig vil komme i et Udvalg, hvor der vil kunne ske en Forhandling med Ministeren i saa Henseende. Men den væsentligste Uoverensstemmelse ligger i, at Udvalget i Modsigelse til Ministeren er gaaet ud fra, at da en Sag som denne vedrører Samfundet i sin Helhed i allerhøjeste Grad, bør dette ogsaa i Hovedsagen bære Tabet ved Smitteens Udbredelse og Omkostningerne ved dens Bekæmpelse, medens Ministeren vil lægge Tabet i højere Grad over paa den private Eier og paa den vedkommende Egn. Det forekommer mig, at naar man ser hen til de uuaadelige Tab, en smitsom Sygdoms Udbredelse i Landet kan forårsage ikke alene Jordbruget, men Samfundet i dets Helhed, maa det erkendes at være en Sag, der vedrører os Alle, og naar man husker paa, hvor let man i vor Tid er udsat for at faae en smitsom Syge ind i Landet, uden at den enkelte Mand er i Stand til at gøre Noget derimod — jeg sigter navnlig til den forcerede Kommunikation med Udlandet, hvorved vi kunne faae Smitte ved Jernbanevogne og Kvægssamlinger paa forskellige Steder — er det klart, at den enkelte Eier staar omtrent magtesløs lige over for denne Fare. Uden Skuld fra hans Side, ja selv med Anvendelsen af den hjerste Narvaagenhed og Agtvaagivenhed kan det dog ske, at han ved Jernbanevogne og ved Kreaturers Ophold paa Kvægpladser faaer Smitte bragt til sin Besætning, og har han den først, og er den en af de farlige smitsomme Syger, er han faktisk ruineret, hvis han selv skal bære Tabet. Fra ham breder Smitte sig saa til Omegnen, og det er paa denne Maade

ikke umuligt, at Sygdommen kan komme fra Udlandet op i det nordlige Jylland eller til en af Verne uden at have angrebet de mellemliggende Steder, altsaa pludselig opstaa paa et enkelt Sted og derfra brede sig sig videre. Det enorme Tab for Agerbruget og Samfundet i det Hele, som deraf vil resultere, bør gaabenbart i det Væsentlige bæres af Samfundet, og navnlig ogsaa Omkostningerne ved Sygdommens Bekæmpelse. Der foreligger jo ogsaa et Præcedens i saa Henseende, idet Statskassen har baaret Udgifterne ved Bekæmpelsen af den saakaldte Spinedifteritis, i Genhold til en Lov, hvis Varighed for Resten udløber næste Aar, saa at det ogsaa af Hensyn dertil vil være af Bigtighed om muligt at faae denne Lov gennemført i indebærende Samling. Det er navnlig i § 8, at man finder de Bestemmelser, der vedrøre Omkostningerne ved Sygdommens Bekæmpelse. I denne Paragrafs femte Stykke foreslaar Ministeren, at naar et Dyr, som er mistænkt for at bære en smitsom Sygdom, nedslægtes paa Statens Foranstaltning, skal den fulde Værdi godtgøres Eieren, hvis det viser sig, at Dyret ikke var angrebet af den smitsomme Sygdom, men er Dyret angrebet, skal Statskassen godtgjøre Eieren de $\frac{2}{3}$ af Tabet, og selv maa han bære den ene Trediedel. Udvalget mente i Fjor at maatte henstille, at Statskassen bar en endnu større Del, nemlig $\frac{4}{5}$, idet man ikke aldeles vilde fritage Eieren for at bære en Del af Tabet, da han jo dog ialtfald har den Fordel ved Nedslagtningen, at han faaer Sygdommen standset, en Fordel, som for Resten Alle nyde godt af. I samme Paragrafs sidste Stykke omtales, hvorledes denne Erstatning skal fordeles, og Ministeren foreslaar, at Statskassen skal bære Halvdelen og Amtsrepartitionsfonden den anden Halvdel. Det var det, jeg omtalte, at hvis en Sygdom pludselig opstaar i en Besætning og breder sig til den paagældende Egn, skal Eieren ifølge Ministerens Forslag bære $\frac{1}{3}$ af Tabet og Udgifterne og det Offentlige Resten, men denne Rest skal saa fordeles mellem Statskassen og Amtsrepartitionsfonden. Det vil altsaa sige, at den paagældende Egn efter Ministerens Forslag i Virkeligheden kommer til at bære $\frac{2}{3}$ af Tabet. Det samme Forslag var som sagt for 2 Aar siden forelagt i Landstinget, og Udvalget der afgang under 16de Februar 1888 en Betænkning, hvori det paaviste de Tab og Ulykker, som vilde fremkomme af en saadan Sygdom for hele Landet, navnlig under Henvisning til den Standsning af Handel og Omfætning, som vilde følge deraf, og det hedder da i denne